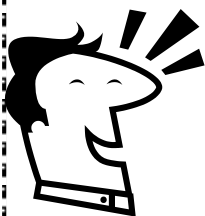

CO SE CHYSTÁ:

- 2. 7. 2011 během mše svaté v Žamberku poděkujeme za 25 let kněžství P. Josefa Mazury. Bližší informace na <http://www.signal.cz/dekovna-mse-svata-za-25-let>
- 16. – 21. 8. 2011 se uskuteční celosvětové setkání mládeže s Benediktem XVI. v Madridu. Spolčo zde bude mít několik zástupců. Více na <http://www.signal.cz/madrid2011>

...a na závěr ještě trocha humoru

Dva policisté potkají faráře, jak na kárce veze bojler. „Dobrý den, otče,“ ptají se, „copak to vezete?“ „To je bojler,“ odpoví farář. „A kam to vezete?“ zeptá se druhý policista. „Na faru.“ „Aha, tak jedte.“ Farář odjede a první policista se zamyslí: „Poslouchej, co je to ten bojler?“ „Co já vím,“ odpoví druhý, „ty jsi měl ve škole náboženství!“

Turista přijde ke Genezaretskému jezeru, kde stojí malá bárka, která převáží turisty na druhou stranu. Zeptá se lodníka: „Promiňte, co stojí jízdné na druhou stranu?“

Majitel bárky se na něho podívá a řekne: „Dvacet liber.“

„Není to trochu moc?“

„Vážený pane, to je jezero Genezaretské. Po tomto jezeru chodil Kristus pěšky!“

Turista se usměje a řekne: „Není divu, při těch cenách!“

Manželé přijdou po smrti do nebe. Manželka si vše obdivně s manželem prohlíží a moc se jim tam líbí. Manžel jí říká: „Vidíš, Mařka, kdybys stále neotravovala s tou zdravou výživou, mohli jsme tu být už 20 let.“

SPOLČO

- *společenství mládeže*
z Jilemnicka

„Být obyčejným člověkem,
prostě žít.

Dívat se do nebe,

vidět slunce,

pozorovat květiny

a hvězdy v noci.

Přihlížet dětským hrám,

smát se,

hrát si, dělat, co přináší

radost,

snít, dovolit fantazii si hrát,

být spokojený:

pak je život svátkem.“

(Phil Bosmans – Nezapomeň
na radost)

Milí čtenáři, přejeme vám,
ať je pro vás

každý den svátkem, který
můžete oslavit

s vašimi blízkými.

Krásné prázdniny přeje
spolčo Vavřineček

SLOVO P. FRANTIŠKA MRÁZE

Milý Vavřinečku a vy všichni v něm i mimo něj.

Stojíme na prahu doby, která sice nemá žádné zvláštní liturgické předznamenání (tedy mezidobí), a přesto se na tuto zvláštní dobu snad všichni moc těšíme – mám na mysli prázdniny. S těmito dvěma (pro některé třemi) měsíci máme většinou spojenou představu nebo i zkušenost nejruznějších setkání, poznávání cizích krajů, nových lidí, sportování, atd.

Už samotný název „prázdniny“ nám napovídá, že z nás spadla nejruznější břemena učení a školních či studijních povinností. To ale znamená, že toto „prázdné“ je potřeba něčím vyplnit a naplnit. Určitě by nikdo z nás nechtěl a byla by velká škoda, kdybychom do nového školního roku vstupovali s pocitem prázdnoty a promarněného času.

Anglicky lze prázdniny říct slovem *vacation*, a to je velmi blízké latinskému *vocatio*, které znamená volání, povolání. Myslím, že prázdniny jsou právě tou dobou, kdy můžeme lépe zaslechnout Boží volání, lépe vnímat Ježíšovu přítomnost právě v té pestrosti nejruznějších setkání, nečekaných událostí nebo i odpočinku. Můžeme také lépe naslouchat sami sobě, potřebám a touhám naší duše a našeho srdce.

Vím, že někteří z vás se chystají v srpnu do Madridu, a to je jedinečná šance, jak tyto dny prožít naplno a vnímat Boží doteky mého srdce, i když třeba nestihnou všechny zajímavý program, protože budu zrovna sloužit někde jinde, někdo mě našte, atd.

Ale i ti, kteří zůstanou doma (jako třeba já), nejsou o tuto šanci ochuzeni, protože Bůh je našetřil všudypřítomný, a hlavně milující a velmi vynalézavý.

Takže přeji nám všem, ať se o prázdninách dokážeme vyprázdnit od zbytečných starostí, sobectví a smutku, abychom je mohli lépe prožívat jako „*vocatio*“ – tedy, že Bůh nemlčí, ale volá nás k dobrodružství s Ním.

„Naplněné prázdniny“ přeje o. František

Vavřineček

vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dozvíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šířitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

POHŘEB OTCE ARCIBISKUPA KARLA OTČENÁŠKA

Všechny věřící (nejen) královéhradecké diecéze jistě zasáhla zpráva o úmrtí o. arcibiskupa Karla Otčenáška.

Svým hrdinstvím, ale na druhé straně prostým a srdečným chováním, se pro mě již dříve stal vzorem, ke kterému jsem vždy s obdivem vzhlížela. Proto jsem se nemusela dlouho rozhodovat, zda se s ním pojedu do katedrály Svatého Ducha v Hradci Králové naposledy rozloučit. V pátek 3. června 2011 jsem po osmé hodině dorazila do katedrály, ve které stál dlouhý zástup smutečních hostů. Byla jsem moc ráda, že jsem stihla pokleknout před rakví, ve které byl uložen otec Karel. Jelikož prostory uvnitř byly zarezervovány pro církevní hodnostáře, příbuzné a rodinou, zamířila jsem na Velké náměstí před katedrálou. Zde byla umístěna velkoplošná obrazovka, na které bylo za několik desítek minut možné sledovat přenos zádušní mše svaté. Na připravené židle kolem mě začali usedat lidé všech věkových kategorií, další věřící zamířili do kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde bylo taktéž možné přenos sledovat. V neposlední řadě spousta lidí stála kolem kovových zátarasů, rozmístěných před katedrálou kvůli hladkému průběhu smutečního průvodu. Blížící se průvod kněží a biskupů předznamenal začátek bohoslužby. Byla jsem opravdu ráda, že jsem si vybrala dobré místo, z kterého

bylo velice dobře vidět na obrazovku a zároveň bylo jen několik metrů od kamenného kříže a velkého portrétu arcibiskupa Otčenáška, kde se po mši svaté konaly pohřební obřady. Zádušní mši svatou celebroidl královéhradecký biskup Jan Vokál, velice krásnou a dojemnou homilii přednesl arcibiskup pražský Dominik Duka. Během bohoslužby jsem vnímala velkou vděčnost za život a dílo otce Otčenáška, kterou také na konci vyjádřilo ve svých slovech několik zástupců veřejného a církevního života. Po mši svaté se průvod s rakví shromáždil kolem již zmíněné-

STALO SE:

- **25. královéhradeckým biskupem se stal Mons. JUDr. Ing. Jan Vokál, JU.D. Do svého úřadu byl jmenován 3. března 2011 Benediktem XVI., vysvěcen byl 7. května v Římě a do úřadu byl slavnostně uveden o týden později 14. května v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.**
- ♦ **Česká biskupská konference zahájila pastorační přípravu na rok 2013, kdy si připomínáme výročí 1150 let příchodu sv. Cyrila a Metoděje na naše území.**
- ♦ **Dne 23. května 2011 si Pán k sobě povolal svého statečného a věrného služebníka arcibiskupa Karla Otčenáška, emeritního biskupa královéhradeckého. Pohřben je v kryptě katedrály Svatého Ducha v Hradci Králové.**
- ♦ **Ke dni 3. 5. 2011 rezignoval P. Miloslav Paclík na funkci vikariátního kaplana pro mládež jilemnického vikariátu. Děkujeme mu za vše, co pro mládež v této funkci vykonával. Novým kaplanem pro mládež byl k 15. 5. tohoto roku jmenován P. Jan Barborka.**

se všichni mohli zaposlouchat do libých tónů pestré škály nejrůznějších hudebních nástrojů. Z těch méně tradičních bych vyzvedla Šimonův pozoun. A co by to bylo za koncert bez zpěváků a zpěvaček? Ani kvalitní zpěv i sóla na tomto koncertě nechyběla. Roli „kormidelníků“ samozřejmě obsadili Jarda s Pétou, takže celý koncert měl své správné tempo a spád. Krátká vložka v podobě soutěže v poznávání písni pomoci pantomimy dala celému kon-

certu trochu humorný nádech, takže celá hodinka a čtvrt až moc rychle utekla... Jak by ne v tak krásné atmosféře, jako panovala na celém koncertu.

Sama za sebe musím říct, že na koncert Vavřínečku vždycky znovu ráda přijedu, protože tu bandu skvělých mladých lidí ve žlutých a oranžových tričkách, kteří svým zpěvem a hudbou rozdávají kolem sebe světlo a radost, člověk vždycky rád uvidí...

- Evča V. -

Dcera přivede domů představit rodičům svého snoubence. Když je mladík o samotě se svým budoucím tchánem, ten se ho ptá: „Čímpak se živiš, hochu?“ „Studuji náboženství.“ „A jak chceš vydělat na pořádný barák?“ „Budu se soustředit na svá studia a Bůh nás zaopatří.“ „A za co koupíš mé dceři pořádný snubní prsten, jaký si zaslouží?“ „Budu se soustředit na svá studia a Bůh nás zaopatří.“ A takhle to jde pořád dokola – mladý idealista pořád omílá, že Bůh je zaopatří. Když to tatínek vzdá a mladík se odporoučí, maminka přijde do místnosti a ptá se tatínka, jak to šlo. Ten jí říká: „No, ten chlapec nemá žádnou pořádnou práci ani žádné plány do budoucna, jak nějakou sehnat. Ale dobrá zpráva je, že si myslí, že jsem Bůh!“

ho kříže před katedrálou. Od brzkého rána zde lidé přinášeli květiny a věnce, takže místo vypadalo slavnostně a hodné posledního rozloučení s otcem arcibiskupem. Během pohřebních obřadů jsem vnímala opravdovou jednotu, kterou tvořilo společenství všech smutečnických hostů. Myslím, že to byl silný zážitek pro každého, kdo měl otce arcibiskupa rád a vážil si ho.

Otec Otčenášek byl významnou postavou nejen české církve, ale i veřejného života. Zanechal po sobě živý odkaz prostřednictvím svého života, svých myšlenek a především odvahy a statečnosti v době komunismu. Jsem velice vděčná, že jsem se mohla zúčastnit jeho pohřbu a v modlitbách se s ním rozloučit. Kéž odpočívá v pokoji a v nebi se za nás přimlouvá.

-Terka P. -

8. SPOLEČENSKÝ VEČER VAVŘINEČEK 19. 2. 2011

Jo a ještě vlastně to, že jsme neměli říkat ples Vavříneček, ale společenský večer Vavříneček, jinak nám Ondra Hornig utrhne hlavu... Já si pak musel dávat zvlášť dobrý pozor, abych to neřekl během večera, protože jsem měl být letos jedním z moderátorů. Moc jsem se na to netěšil, ale kladnou stránku to mělo – druhým moderátorem byla Zdiša Lukešová. Těšil jsem se, až to budeme spolu připravovat. V pátek, den před plesem, jsme se spolu kvůli tomu setkali a zjistili jsme, že vlastně nevíme ani to, jaké je letos heslo večera. Dozvěděli jsme se ho až od třetího spolčáka, kterému jsme volali, a po chvíli jsme přípravu moderace vzdali úplně, abychom ji odložili na jediný den, kam odložit šla – sobotu, den plesu. Když jsem pak dopoledne dorazil do jilemnického společenského domu, už mě nic nenechalo na pochybách, že Vavříneček bude i tento rok.

Vedle pódia už visel nápis „Hledej cestu svou“ a každý byl zaneprázdněn nějakou přípravnou činností. S Luckou Langovou jsme na letošek secvičili dvě předtančení, která jsme si naposled před večerem vyzkoušeli. Odpoledne společenský dům osířel a zůstali v něm jen Lukešovi a já. Ani tentokrát však příprava moderace moc nešla a já už si přál, aby bylo aspoň po půlnoci. Když jsme pak se Zdišou večer nastoupili na vyprázdněný parket, abychom se úvodní scénkou pokusili získat trochu pozornosti, nevěděl jsem, jestli se mám radovat z toho, že nás lidé opravdu vnímají, nebo utéct, aby se na mě přestali dívat. V sále bylo setměno, reflektory svítily jen na nás, něco jsem plácal, Zdiša se na to marně snažila reagovat, ale úkol byl splněn – poprvé, co pamatuju, byli lidé na začátku opravdu ztišení a vnímali, co se děje na pódiu. A tak i úvodní slovo Martina Horá-

ka, faráře Českobratrské církve evangelické, mohli zaregistrovat opravdu skoro všichni. Pak už se večer rozběhl v obvyklém rytmu kapely *Allegro* a mě těšilo, že jsme se Zdišou snad neřekli žádnou botu, ba že to možná nebylo ani moc trapné... Během večera jsem se sám sobě a svým moderátorským pokusům samozřejmě párkrát musel smát, ale moc mi to ani nevadilo, když jsem viděl všechny ty lidi, jak se dobře baví. Užíval jsem si nejen předtančení, která jsme obě nakonec i opakovali, ale i tradiční taneční soutěž Tomáše Nováka a Kristýnky Pacinové, výbornou chuť preclíků, které zlaté ručičky spolčáček a jejich maminek opět na letošek upekly, užíval jsem si i přítomnosti

mnoha dobrých známých a přátel, se kterými jsem mohl prohodit třeba jen pár slov nebo aspoň úsměv. Sám jsem letos skoro netancoval, i když to šlo asi o něco lépe než v minulých letech, neboť na ples přišlo nejméně lidí za posledních několik let (myslím celkem něco přes tři sta). I tak ale bylo na jilemnický sál plno. Když *Allegro* zahrálo poslední akordy a ples skončil, všichni ze spolča jsme mohli být spokojeni, že se to opět všechno hezky povedlo, a to byť pro nás ještě práce neskončila. Vrhli jsme se do úklidu, i když já už spíš jen tak postával a přecházel tuše, že kolekce čajů a kulich, které jsem vyhrál v tombole, se budou asi hodit. Doma jsem v horečkách lehnul s ra-

Květnové spolčo

V sobotu 21. května se konalo opět spolčo. Tentokrát ho měl na starosti Pěta Holec. Všechny nás pozval k sobě domů. A to nás bylo víc jak dvacet. Nepozval jen nás, ale i vzácného hosta, evangelického faráře Martina Horáka. Jeho návštěva byla o to vzácnější, protože pravděpodobně byl na spolču naposledy. Nyní bude rok působit v Anglii a poté, pokud se nepletu, v Brně. Připravil si pro nás tématko o lásce. O lásce k bližnímu. Jako příklad nám dal milosrdného Samaritána. Také už víme, jaký je rozdíl mezi Samařany a Židy. V jeho krátké přednášce bylo hodně podnětů, tak snad si každý něco odnesl. Pak jsme si zazpívali, pokračovali v jídle, kterého bylo hodně (Pán Bůh zaplať všem, co něco přinesli a připravili), a pak přišla na řadu hra. Můj soutěživý duch zajásal. Lucku,

která hru připravila, inspirovaly Aktivitty, ale pojmy, které se vysvětlovaly, malovaly a předváděly, byly z katolického prostředí. Když jsme se u hry vydovářeli, trochu jsme se „uklidnili“ u ukazovacích písniček. Potom nám Šimon přiblížil slovíčko, které si pro nás připravil. Velmi vhodně vybral za citát na nadcházející dny heslo nového hradeckého biskupa „Pod ochranu tvou“ (Sub tuum praesidium). Po slovíčku jsme se oblékli, ale domů jsme ještě nešli. Venku jsme se společně vydali ke kříži. Naše kroky doprovázela modlitba růžence. Nevím, čím to je, ale když se modlím růženec venku a ve skupině, tak mně připadá kratší, než když se ho modlím sama. Když jsme se vrátili, poslali jsme si pozdrav a popřáli dobrou noc a rozjeli se do svých domovů. Díky všem.

- Maruška L. -

Krátké ohlednutí za koncertem Vavřinečku

Když se na internetových stránkách poprvé objevil plakátek na další – již čtvrtý – koncert Vavřinečku, hned mi bylo jasné, že odpoledne v neděli 5. 6. doma trávit nebudu. Na takový koncert člověk vždycky rád zajede, a to nejen proto, že členové téhle bezvadné kapely jsou téměř profici, kteří dokáží stvořit krásnou hudbu, ale i proto, že jsou to skvělí přátelé a lidi hrající ke slávě Boží.

O hojně účasti posluchačů jsem byla přesvědčená hned po příjezdu před kostel sv. Vavřince, kde se koncert konal, protože najít místo k zaparkování byl pěkný kumšt. Krátce na to, když jsme obsadili poslední volná místa v lavičkách, nás přivítaly dvě usměvavé a veselé moderátorky Maruška s Káťou, nechybělo ani úvodní slovo nového vikariátního kaplana pro mládež Jendy Barborky a pak už jsme

nevybral, měl nesnadný úkol říci svědectví z putování. Když jsme měli úkoly splněné, pomáhali jsme s výzdobou fary, s vyráběním přáníčka pro týmačku Anežku a s přípravou oběda. Odpovědně měli pro nás připravenou hru týmáci Janča s Martinem. Jednalo se o akční běhací bojovku v lese. Zahráli jsme si na horolezce, kteří zdolávají osmitisícovky. Museli jsme dávat pozor na nepříznivé počasí! To pak jsme museli plnit úkoly v základním táboře. Hru jsem ocenila až děle, ale přece. Jelikož už se pomalu začalo stmívat, vraceli se zničení horolezci zpět na faru. Večer následovala mše svatá, kde nám P. Vláďa připomněl sv. Anežku a její život. Posilnění večeri jsme zahájili večerní program. Nejdřív jsme zavolali panu faráři Mazurovi do nemocnice. Díky technice jsme ho všichni mohli dokonale slyšet. Jeho slova nás posilovala a posilují dodnes nejen v běžném, ale i v duchovním životě. Vděčíme mu za hodně, co pro mládež dokázal vykonat. Díky němu jsme mohli navštívit 14 zemí Evropy a snad všechna poutní místa. Moc nás mrzelo, že jeho zdravotní stav mu neumožní, aby byl v Příchovicích s námi. Modlíme se za něho a on za nás. Po dlouhém příjemném telefonátu jsme shlédli prezentaci

všech puťáků a poté nám skupinka, která nacvičovala scénku k putování, předvedla svůj hrací výkon. Obdivuhodné výkony a vtipné ztvárnění. Vážně se to povedlo! Večer jsme si zpřijemňovali zvuky zpěvu za doprovodu kytar a harmoniky. A co bylo dál? Za nezvykle teplého podzimního počasí jsme se venku pomodlili růženec, který udělal tečku za sobotním dnem. Myslím, že modlitba má vždycky v přírodě za svitu měsíce své kouzlo.

Probouzíme se do posledního dne. Ráno nás budí krásné slunečné počasí. Vstáváme s radostí – a jakpak by ne, když je venku tak krásně. Po snídani odcházíme na nedělní mši. Stále mě uchvacuje a překvapuje tento den. Na mši ještě přijíždí někteří členové putování. Zakončení mše pro mě znamená rozloučení s Příchovicemi. A ostatní? Ti už se taky chystají k odjezdu. Škoda, jak rychle celá akce utekla. Vzpomínky ale zůstanou.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem organizátorům, hlavně Marušce Šimůnkové a Marušce Lukešové za zorganizování akce Setkání poutníků s panem farářem Mazrou, tedy spíš bez něho... A taky všem, kteří si udělali čas přijet.

- Markéta K. -

Svědci Jehovovi zatukají na jeden dům. Majitel, jelikož je to starší pán, zůstane z důvodu strachu za dveřmi a zeptá se: „Co chcete?“ Svědci Jehovovi: „Povídat si.“ „A kolik vás je?“ zeptal se majitel. „Dva,“ odpověděli jehovisti a majitel na to: „No tak si povídejte!“

dosti, že umím omarodit pěkně v pravou chvíli, když už je po plese...

Tak nevím, jestli to moje hlava vydrží, když jsem v celém článku tolikrát použil slovo „ples“, ale snad mi Ondra odpustí, když mu spravedlivě poděkuju za všechnen čas a energii, kterou věnoval přípravě. Stejně jako opět Jenda,

Eliška, Maruška a další Váلكovi, Zdiša a další Lukešovi, Lucka a další Holcovi, Lucka Langová, Vítek Luštinec, Katka Šimůnková, Martin Malík... no teda asi jsem s tím vůbec neměl začínat. Prostě všem, co pomáhali, i všem, co přišli. Pán Bůh zaplať, kamarádi.

- Šimon K. -

SETKÁNÍ V PŘÍCHOVICÍCH - VZPOMÍNKA NA PUTOVÁNÍ S P. MAZROU

Od posledního setkání na putování „Cesta kolem světa“ s panem farářem Mazrou uplynuly už tři měsíce. Jak rychle čas letí... Proto se v hlavě Marušky Šimůnkové a Marušky Lukešové zrodil nápad uspořádat společné setkání účastníků putování v Příchovicích. V diáři jsem si rezervovala termín od 12. do 14. 11. 2010, kdy se akce uskutečnila. Kdo vyrazil, rozhodně neprohloupil...

Plná očekávání, nadšení a trochu i obav, jaké to tam bude, jsem jela s ČD směr Železný Brod a Tanvald. Cesta proběhla naštěstí bez problémů. Ze železniční stanice vede cesta do Příchovic strmá a pro mnohé fyzicky náročná. Ale mě kopce nijak nerozhodily. Jsem na ně zvyklá od nás. Největším překvapením celého dne pro mě byl fakt, že jsem na faru dorazila jako první. Časem se začali sjíždět i další účastníci. My jsme zatím vyplnili čas různými hrami a samozřejmě nechybělo něco dobrého k jídlu. Po večeri jsme

oficiálně zahájili celou akci. Nechybělo ani společné zpívání s kytarou. Pak následovala úžasná hra, která nás zavedla do předešlých jedenácti putování. Nejprve nás všechny rozdělili do tří družstev. Každé družstvo dostávalo otázky z jednotlivých putování, které muselo zodpovědět. Aby to nebylo tak jednoduché, muselo si pro otázku dojit k určené osobě a cestou zdolat různé překážky. Pokud dotyčný nevěděl odpověď, šel se poradit se svým družstvem. A zpátky skrz překážkovou dráhu říci odpověď, čekající osobě na konci dráhy. S nadšením jsem sledovala zápal všech do hry. Vítězné družstvo číslo 1 se těšilo ze sladké odměny. Den jsme společně zakončili modlitbou v sále.

Druhý den se taktéž nesl v puťákovém duchu. Dopoledne si každý mohl vybrat skupinku, se kterou něco podnikl. Bylo opravdu z čeho vybírat, např. hudba, přímlyvy, dopis pro pana faráře, nacvičování scénky... A kdo si